

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 11 - 17 noiembrie 2018

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

ÎNCEPE POSTUL CRĂCIUNULUI
joi, 15 noiembrie 2018

INVITAȚIE

Muzeul Orașului Oradea – Complex Cultural, în parteneriat cu Arhiepiscopia Romano-Catolică București și Episcopia Greco-Catolică Oradea prezintă în perioada 15 noiembrie 2018 – 15 martie 2019 expoziția „*Fericitul Vladimir GHICA – In spiritu caritatis – DESENE*”. Lucrările vor fi expuse în Palatul Princiar, corp B, etaj 1, sălile 12-13, în Cetatea Oradea.

Vă invităm la vernisajul expoziției joi, 15 noiembrie, ora 16.00.

Expoziția prezintă publicului desene, gravuri și alte lucrări păstrate în „Arhiva Ghika” a Arhiepiscopiei Romano-Catolice București (ARCB), realizate de Vladimir Ghika, fiu al principelui Ioan Ghika și al Alexandrinei Moret de Blaramberg. Moare pentru credință la 16 mai 1954, în închisoarea Jilava, și este ridicat la cinstea altarelor de Biserica Catolică pe 31 august 2013.

Vladimir Ghika (1873-1954) a avut parte de o aleasă educație „prin lucruri și cărți”- așa cum chiar el mărturisea într-o scrisoare. A studiat dreptul și filosofia, apoi teologia, dedicându-și timpul și viața pentru slujirea aproapelui, devenind preot și martir al credinței. Și-a valorificat talentele și talanții precum un cărturar, lăsând în urmă nu doar o importantă activitate pastorală așezată sub semnul carității și dusă până la martiriu, ci și o operă artistică deosebită.

CONT SPECIAL PENTRU RECONSTRUIREA PALATULUI

EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITĂ CU ROMA GRECO-CATOLICĂ DE ORADEA
IBAN: RON – RO31BTRLRONCRT0463151401

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Elena Furtoș, Mărioara Oros, Gheorghe Știubea, Maria Oltean, Maria Vanț, Mihai Popa și Simona Oprea** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Între Ierusalim și Ierihon

Nimeni nu poate da ceea ce nu are. Nu știm ierta decât în măsura în care suntem iertați, nu știm iubi decât dacă am fost iubiți mai întâi. Aceasta este moștenirea pe care cu toții am primit-o: în Isus Cristos iertarea și iubirea lui Dumnezeu s-au revărsat peste noi.

Evangelhia de astăzi, prin parabola Samarineanului milostiv, în mod simbolic, ne explică în ce fel toate acestea s-au împlinit. Vedem așadar un om care coboară de la Ierusalim spre Ierihon. Pentru cei care îl ascultă pe Isus este clar faptul că Ierusalimul este cetatea lui Dumnezeu, iar Ierihonul cea a neascultării. Traseul urmat de omul nostru este deci și unul spiritual și umanitatea întregă este de aceea cuprinsă în această figură evanghelică. În Adam și împreună cu el, creația se îndepărtează de Grădina Raiului și de Dumnezeu datorită neascultării. Pe căile acestei lumi răzvrătite omul devină prada ușoară pentru cel rău și profetia legată de moarte în cazul atingerii fructului oprit începe să se împlinească. Abel vărsându-și sângele este primul dintr-o lungă serie regăsită simbolic în rănilor omului ce se îndreaptă spre Ierihon. Nici Legea, nici cultul Templului nu pot vindeca astfel de răni. Pot doar să constate păcatul și moartea, însă precum preotul și levitul ce le personifică, privesc și trec, parte a aceleiași umanități ce se îndepărtează inexorabil de Cetatea lui Dumnezeu.

Cine să fie atunci cel de-a treilea personaj ce se oprește lângă omul nostru? Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu, numit samarinean de către farisei, care se coboară din Împărăția Cerurilor înspre Ierihonul cotidianului nostru, nu prin neascultare, ca și ceilalți, ci din umilință și iubire pentru noi. Untdelemnul și vinul sunt semnele adevăratei vindecări pe care El o aduce. Interpretate de către Părinții Bisericii drept simboluri ale sacramentelor, sunt remediile pe care Biserica lui Cristos ni le pune la dispoziție ori de câte ori întortocheatele noastre căi ne poartă din nou pașii înspre Ierihon. Răniți, putem recurge la ele, primind iertare, mângâiere și vindecare. Biserica este această misterioasă Casă de oaspeți care pe toți cei răniți trebuie să-i primească și să-i îngrijească, fiindcă Isus a plătit deja pentru noi.

Întrebarea de la începutul Evangheliei capătă astfel noi valențe. Descoperim nu doar cine este aproapele nostru față de care trebuie să ne manifestăm iubirea, adică toți răniții acestei vieți. Descoperim mai ales cine s-a apropiat de noi atunci când eram morți din cauza păcatelor, cine a luat asupra lui rănilor noastre plătind cu Viața lui: Isus, Fiul lui Dumnezeu. Iubiți astfel, iertați și vindecați, să facem și noi la fel, dăruind mai departe ceea ce am primit.

PS Claudiu
Episcopul Curiei